

SØNNER AF DEN RØDE GAARD

REGENSLIV I DET 19. AARHUNDREDE

AF

S. SKOUBOE

KØBENHAVN

J. L. LYBECKERS FORLAG

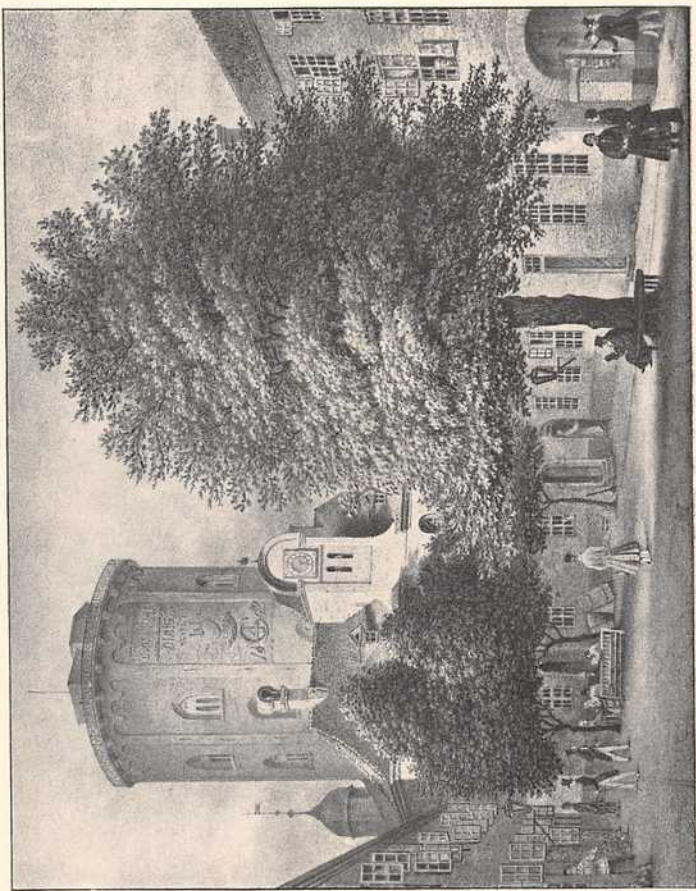
1914

SØNNER AF
DEN RØDE GAARD

OMSTAAENDE BILLEDE
VISER
REGENSGAARDEN 1835

SØNNER AF DEN RØDE GAARD

REGENSLIV I DET 19. AARHUNDREDE

AF

S. SKOUBOE

»Det er det samme Liv, men ej de samme,
Det gamle Stykke, men en anden Akt.
Et skiftet Indhold i en arvet Ramme,
Og yngre Slægter i en Fortids Dragt.«

C. Ploug

KØBENHAVN
J. L. LYBECKERS FORLAG

1914

H. H. THIELES BOSTRYKKERI. KØBENHAVN

For en Del Aar siden fremsatte Regensens Bygningsinspektør Martin Borch den Tanke, at man paa synlig Maade skulde udmærke de Regensværelser, der i sin Tid havde huset Alunner, som senere i Livet havde gjort deres Navne særlig kendte.

Ideen var god, men af forskellige Grunde ikke helt let at realisere, og Borch selv kom snart til at gøre dens Gennemførelse endnu vanskeligere, idet han ved Indretningen af sin ellers saa fortræffelige Buegang kom til at bortskære eller omforme flere af de Værelser, der paa Grund af de til dem knyttede Minder vilde have været sikre paa at komme i første Række ved den paatænkte Dekorering. Sagen blev derfor stillet i Bero, men den gav Anledning til nogle Undersøgelser, der blev Udgangspunktet for de i det følgende meddelte Træk af kendte Regensianeres Liv og Færd inden for den røde Gaards Mure.

.....

I

1800—1830

For Regensen som for det større Samfund udenfor den var det 19de Aarhundredes Begyndelse en Vaartid, i hvilken nye Kræfter og en ny Aand begyndte at røre sig. Allerede i det 18de Aarhundredes sidste Tiaar var der bleven gennemført forskellige Reformers, som medførte en Ændring i Forhold, der, efterhaanden som Selvstændighedsfølelsen vaagnede hos den akademiske Ungdom, var bleven følte som et nedværdigende Tryk. Saaledes ophævedes i 1792 det fra Pestens Tid i 1711 stammende Ligbærerprivilegium, der oprindeligt havde været betragtet som en Fordel for Regensianerne, idet det skaffede disse en velkommen Ekstraindtægt, men som efterhaanden var bleven anset for lidet stemmende med den akademiske Værdighed. Omtrent samtidig fjernedes Jernstængerne for Vinduerne, der udadtil havde givet Regensen Præg af et skummelt Fængsel. Ligeledes afskaffedes i Soveværelserne de dobbelte Himmelseenge, der i tidligere Tider uden Anstød havde optaget begge Kontubernaler i deres rummelige Skød,

men som nu fandtes mindre tidssvarende. En Art Symbol paa den vaagnende Frihedsfølelse blev det berømte Lindetræ, som i 1785 plantedes i Regensgaardens Midte af den daværende Regensprovst, Professor A. C. Hwiid. Hans Eksempel fulgtes i 1803 af et større Antal Alumner, der enedes om foran »Kirkefløjen« at plante endnu 4 Lindetræer. Mellem disse Alumner, hvis Navne er opbevarede, findes foruden Danske og Islændere ogsaa en Del Nordmænd, hvilke jo den Gang endnu udgjorde en ikke ringe Del af Gaardens Befolkning.

Denne var i det hele den Gang i sit Fysiognomi en Del forskellig fra den nuværende. I en vis Henseende var den mere ensartet, idet Teologerne udgjorde den langt overvejende Del af Alumnerne. Saaledes var i 1807 af de 154 Kommunitetsalumner de 133 Teologer, medens der mellem dem kun fandtes 15 Jurister, 4 Medicinere og 2 Filologer. Ja endnu saa sent som 1837 er paa et kendt Billede af Regensgaarden de 10 af de derpaa afbildede 11 Alumner Teologer og kun een Jurist.

Tager man andre Forhold med i Betragtning, vil det imidlertid vise sig, at Regensens Bestand den Gang havde et betydelig mere uensartet Præg endnu. Foruden de egentlige Alumner, der rekrutteredes fra Studenternes Kreds, havde nemlig den Gang en hel Del mere eller mindre mærkelige Eksistenser

Frihølig paa Regensen. I det nævnte Aar 1807 boede her saaledes: 4 Landmaalere, 3 grønlandske Seminarister, 6 Lærere ved Vaisenhuset, Informatoren ved »de 32 Mænds Skole«, Observatoren ved Rundetaarn, Kateketen ved Trinitatis Kirke og 2 islandske Kirurger. Kommer hertil det stærkt florerende »Grise-system«, der bestod i, at en Del af Alumnerne havde Venner og Slægtninge, f. Eks. yngre skolesøgende Brødre, boende hos sig, saa vil det ses, at det var en temmelig broget Flok, over hvilken den daværende Regensprovst Rasmus Nyerup førte sit faderlige Regimente, og at det undertiden kan have været vanskeligt nok for ham at kende Navn og Tal paa sine undergivne.

Mellem Regensalumnerne fra det 19de Aarhundredes første Tiaar er den, hvis Navn har den mest kendte Klang, Steen Blicher, der i 1799 var bleven Student fra Randers Skole, men havde tilbragt en Del af sin Studentertid som Huslærer paa Falster. Han var derfor allerede en ældre Akademikus, da han i December 1805 flyttede ind paa Regensen, hvor han kun synes at have haft Bolig et Aarstid, thi allerede i Januar 1807 forsvinder han af Listen over Regensalumner, og efter hans egne Meddelelser i Selvbiografien havde han under Bombardementet i Sept. 1807 sin Bolig ikke paa Regensen, men i Lille Kannikestræde. I Blichers Regentid falder hans

Syslen med Ossian-Oversættelsen, der udkom 1807, og hans Sprogstudier, som han især drev paa det nærliggende Universitetsbibliotek, der den Gang havde sin Plads paa Trinitatis Kirkes Loft.

Mellem Blichers Regenskammerater var en ung juridisk Student C. F. Hansen, der 1801 i en Alder af kun 13 Aar var bleven dimitteret fra Helsingør Skole. Tyve Aar gammel blev han 1808 juridisk Kandidat; men vendte saa Juraen Ryggen og bestemte sig for Militærvejen. Ad denne drev han det meget vidt, idet han endte som Generallieutenant og Elefantridder efter gentagne Gange under vanskelige Tidsforhold, bl. a. 1848 og 64, at have været Krigsminister. Som saadan viste han stor Dygtighed og betydelig Administrationsevne, men tillige en Stædighed og Stejlhed, der bragte ham i jævnlige Konflikter med Datidens ledende nationalliberale Politikere og gav Anledning til skarpe Sammenstød i Rigsdagsmøderne.

Omkring 1810 boede de to Venner og Skolekammerater fra Odense Rasmus Rask og N. M. Petersen paa Regensen, hvor de paa Landsmandsskabets Vegne kom i nær personlig Berøring med Regensprovsten Professor Rasmus Nyerup, der ligesom de var en fyensk Bondesøn. Særlig Rask blev en Slags Plejesøn hos Nyerup, hvem han til Gengæld bistod med de Oversættelser fra Islandsk, som Nyerup sys-

lede med. Stadige Gæster i det Nyerupske Hus blev nogle Aar senere de to Halvbrødre Poul Møller og Chr. Winther, idet deres Fader og Stedfader den lærde Biskop Rasmus Møller var en Ungdomsven af Nyerup.

Poul Møller flyttede ind paa Regensen i 1813 sammen med sin Skolekammerat fra Nykøbing paa Falster, den tidlig afdøde Digter N. B. Søtoft. Poul Møller har paa Regensen fundet en udmærket Tumbleplads for sin livlige, altid til Konversation og Diskussion oplagte Aand, og vi træffer ham da ogsaa mellem Førerne under alle de Episoder, der i de Dage satte Studenternes Sind i Bevægelse, hvad enten det gjaldt et Møde om Fædrelandets Forsvar, en Udpibning i det kgl. Teater eller en litterær Fejde som den berømte »Tylvtestrid«. Endnu i Halvfjerdserne kunde den daværende Viceprovst Fr. Fabricius fortælle om, hvorledes Poul Møller sad i sin Førstesalsbolig paa 1ste Gang med det ene Ben ud ad Vinduet og spillede paa sin Luth.

I 1818 flyttede Chr. Winther ind paa Regensen og boede her til 1821. Han har sikkert været en ideel Regenstype, smuk og elegant i sin ydre Fremtræden, et Stykke af en Hjærtেকnuser og dertil i Besiddelse af et poetisk Talent og et vittigt Lune, der ved givne Lejligheder kunde gøre ham til Kammeraternes Ordfører. Hans Kontubernal var Zoologen

H. N. Krøyer, ogsaa en livligt bevæget Aand, der 1828, samme Aar som Chr. Winther udgav sin første Digtsamling, hvis Indhold for en Del var blevet til paa Regensen, drog paa Langfart for at melde sig som Deltager i Grækernes Frihedskamp. Det var Krøyers Broder, den senere bekendte Komponist, der satte Melodi til Chr. Winthers Studentersang: »Her under Nathimlens rolige Skygge«, der første Gang blev sunget ved det Gilde i Regensgaarden i Juni 1820, ved hvilket man enedes om at stifte en almindelig »Studenteforening«. Denne Vise blev Opsangen for den nye selvbevidste Studenteraand, og det var først senere, da Studenterne blev bange for at støde de andre Samfundsklasser ved noget Skær af Overlegenhed, at man tog saa stærk Forargelse af Omkvædets: »Herrer vi ere i Aandernes Rige«, der, naar Sangen ses i sin historiske Belysning, vistnok kun var et Udslag af en kraftig Selvfølelse hos de unge Akademikere.

Paa Regensen havde Chr. Winther bl. a. Bolig i Hjørneværelset til Købmagergade og Krystalgade, hvilket nu er opslugt af Buegangen. Han nævner det i sin Digtcyklus »Genrebilleder«, hvor han et Sted lader Degnen Bertel sige:

»Lad os synge da den Sang,
Jeg lærte paa Regensen,
Nummer tre paa anden Gang«

I dette samme Værelse boede senere bl. a. ogsaa Carl Ploug, og det var der, Orla Lehmann i Dec. 1839 forfattede den Adresse, hvori Studenterne skulde forebringe deres Ønsker om en fri Forfatning for den nye Konge, Christian den Ottende.

Længe efter at Chr. Winther havde forladt Regensen, laante hans Muse atter for en kort Tid Husly der, idet Digteren, før han i 1853 - 54 tog Ophold i Italien, betroede det halvfærdige Manuskript til »Hjortens Flugt« til sin unge Ven Morten Bredsdorff, der gemte det kostelige Depositum paa sit Regensværelse, til Digteren atter kom hjem.

Omtrent samtidig med Chr. Winther boede Komponisten A. P. Berggreen, der den Gang var ung juridisk Student, paa Regensen. Han var allerede den Gang en ivrig Musikdyrker og begyndte her sin grundlæggende Virksomhed for den danske Studenter-sangs Udvikling. I 1823, da man fejrede Regensens Tohundredaarsfest, var det ham, der komponerede Musikken til den af Professor Jens Møller forfattede Kantate, og det var ogsaa Berggreen, der satte Musik til Sangen »Kong Christian lægger ned sit Sværd«, der endnu den Dag i Dag er Regensens egentlige Nationalsang. Denne Sangs smukke og kraftige Tekst skyldes Nathalie Zahles Fader Sofus Zahle, der den Gang var Adjunkt ved Metropolitanskolen. Til samme Slægtled hørte ogsaa J. N. Madvig, der blev

Student 1820 og i sin Egenskab af Frederiksbergenser straks fik Adgang til Kommunitets- og Regensstipendiet. Sin Regensbolig benyttede han dog ikke, da — som han beretter i sine Erindringer — en Velynderske, der alt i Skoletiden havde taget sig moderlig af ham, »havde den Forestilling, at Regensen var et betænkeligt Sted for et saa ungt Menneske.« Senere fik dog Madvig sin stadige Gang paa Regensen, som Gæst hos sin filologiske Kollega, Professor F. C. Petersen, der 1829 afløste Nyerup som Regensprovst.

II

1830—1848

Da Studenterne fra 1820 fejrede deres 50-aars Jubilæum, var der en af dem, der i en Vise mindede Kammeraterne om den Tid:

Da vi med Rosens friske Blus paa Kinden,
Med frejdigt Mod og Huen sat paa tværs
Os bænked paa Regensen under Linden
Og sang begejstret Chr. Winthers Vers.

Men denne Idyl under »Nathimlens rolige Skygge« blev ikke af lang Varighed. Studenterlivet, der i Begyndelsen af det 19de Aarhundrede havde faaet Lov til at røre sig temmelig frit, begyndte nu at blive Genstand for Autoriteternes Opmærksomhed, og forskellige Indskrænkninger, der straks følte som en Tvang, blev foretagne. Allerede i Foraaret 1820 blev det forbudt at udstrække de aftenlige Sammenkomster i Regensgaarden udover Midnat; det var dette Paabud, der blev den umiddelbare Anledning til Stiftelsen af »Studenterforeningen«. Da dette Forbud i 1832 udvidedes til at gælde ogsaa Aftenen d. 1ste Juli, paa hvilken Alumnerne i en Aarrække havde fejret

Regensens »Stiftelsesfest«, besluttede man fremtidig slet ikke at holde slige Gilder paa selve Gaarden, men at søge andetsteds hen, saasom til den af Hostrup besungne Lars Mathiesen i Allégade, til Enighedsværn, den nuværende kgl. Skydebane, til Constantia, Fortunen eller andetsteds, hvor man kunde give Ordet frit Løb i Tale og Sang uden smaalig Indblanding fra Autoriteternes Side. De fleste af de Fester, der bl. a. affødte Plougs og Hostrups Studenterviser, fandt saaledes slet ikke Sted paa selve Regensen, hvis daglige Liv den Gang sjælden er bleven afbrudt af festlig Bægerklang.

I Nyerups sidste Aar som Regensprovst havde hans faderlige Omhu for Alumnernes Vel i altfor høj Grad ytret sig som kritikløs Svaghed og Eftergivenhed lige over for alle deres Ønsker, og den daglige Hustugt var derved bleven en Del slappet. Særlig Anledning til Klage gav Forholdene paa »Kroen«, Portnerens Beværtning, til hvilken ogsaa de udenfor Regensen boende Studenter havde Adgang, og hvor adskillige uheldige Elementer fandt et altfor ukontrolleret Tilholdssted. Da Professor F. C. Petersen i 1829 afløste Nyerup som Regensprovst, blev det derfor for ham en ingenlunde let Opgave at føre Alumnerne tilbage til »den rette Observans«, og denne myndige Mands Bestræbelser i saa Henseende bidrog i Forening med Tidens stigende liberale For-

dringer til at vanskeliggøre Forholdet mellem Provsten og Alumnerne. Da Kroen i 1835 endelig lukkedes, gav det Anledning til forskellige Demonstrationer og Protester; saaledes jamrer Ploug i en af sine kendte Regensviser over, at »paa Regensen er Contrebande en ussel Snaps«. En jævnlig Genlyd af denne Strid om det spirituøse Elements større eller mindre Berettigelse indenfor Regensens Omraade klinger gennem adskillige af Professor Petersens Dagbogsoptegnelser, hvori han snart noterer formentlige Overgreb fra Alumnernes Side, snart udtrykker Tilfredshed med det ved givne Anledninger udviste Maadehold.

En Omstændighed, der foruden det skærpede Tilsyn fra oven bidrog til at vanskeliggøre større Festligheders Afholdelse paa Datidens Regens udenfor Sommertiden, var de indskrænkede Pladsforhold. Den smukke »Kirkesal« blev først i 1862 overladt til Alumnernes Brug til Læsestue og Festlokale. Før den Tid stod den i Reglen ubenyttet hen. De andre Rum, der var til Disposition bl. a. for »Læseforeningen«, var saa indskrænkede og ubekvemme, at man knap forstaaer, hvor Datidens Generalforsamlinger o. lign. egentlig har været afholdte.

Om synderlig Hygge eller Orden i Alumnernes egne Værelser var der den Gang heller ikke Tale. Selve Kamrene var meget spartansk indrettede med kalkede Vægge, der ofte var slemt medtagne, og med

Bjælkelofter, og hist og her fandtes endnu Stengulve. Hvad Bohavet m. m. angaar, skildrer en samtidig Tilstanden henimod 1830 saaledes:

»Naar man i de Dage kom ind i Regensgaarden, saa man Folk spadsere om i de gamle Kavajer, helst gule, med de mange Slag — som senere Droskekuskene brugte dem — eller ogsaa i de gamle Studenteruniformer. Kom man ind paa Værelserne, var de kalkede, med de tarveligste Træborde og simpleste Inventarier. Studentergeværet stod som Støtte for Bogreolen, Bajonetten var fasthæftet til Bordet som Lysestage. Sablen laa i Brændekassen og agerede Økse, Patrontasken var stukket fast i Væggen som Tobaksdaase. Kort sagt, Regensen var sjofel.«

I disse Forhold skete der først i Begyndelsen af Fyrreerne en væsentlig Forandring, idet Professor Petersen, der gerne vilde skaffe Alumnernes bedre Boliger, fik gennemført en stor Restavrering, der væsentlig gav Regensen den Skikkelse, som den beholdt til den store Ombygning 1906—1909.

Ogsaa efter Studenterforeningens Stiftelse i 1820 vedblev Regensen i mange Henseender at hævde sin Plads som det akademiske Livs Midtpunkt og faste Borg. Kirkesalen i Fløjen ud mod Købmagergade blev i Tiden mellem Universitetets Brand i 1807 og dets Genaabning 1836 benyttet som Lokale for de aarlige akademiske Festligheder, og disse løb ikke

altid af uden Sensation. Saaledes var i 1832 Stemmningen blandt Studenterne ophidset, fordi den liberale Professor H. N. Clausen var bleven forbigaaet ved Rektorvalget, og medens de højlærde holdt Fest paa Salen, stimlede Studenterne sammen i Regensgaarden, hvor de paa forskellig Maade gav deres Misfornøjelse Udtryk. Ved denne Lejlighed var det, Orla Lehmann første Gang optraadte som de unges Leder, og efter hans Forslag bragte man senere Clausen et Fakkeltog til hans Bolig i Taarbæk. I det hele lød Parolen, hver Gang noget overordentligt satte de akademiske Ynglinges Sind i Bevægelse, altid: »Til Regensen!«, og mangen en af de senere politiske Førere har her for første Gang fra et Bord eller fra Bænken under Linden givet sin Veltalenhed Luft.

Det tegnede en Tid lang til, at vort Studenterliv skulde forme sig efter tysk Mønster. De tyske Burschenschafters Betegnelser og Slagord overførtes paa Dansk, og der var endog dem, der gik omkring i »gammeltyske« Dragter med Baret paa Hovedet og Bluse med bred udfaldende Halskrave over, saaledes som det endnu kan ses paa enkelte Regensbilleder fra Begyndelsen af Trediverne. I Regensens første Visebog fra 1833 er af de 55 optagne Sange de 9 tyske, medens ingen svensk Sang findes deri, og i de danske Sange findes ikke faa Gloser fra det tyske Burschesprog. Endnu i Carl Plougs første Regensviser findes Udtryk

som »fidel«, »Burschenschaft« o. lign., hvilke han først senere fjerner. Ogsaa en Del fra de klassiske Sprog hentede Betegnelser, der senere er afløste af andre, var den Gang gængse mellem Studenterne, saaledes »Eforer« for Bestyrelsesmedlemmer, »Præsidenter« for Komitémedlemmer og »Comotation« for, hvad der senere kaldtes Sold. Efterhaanden ændredes disse Forhold, da de nationale Modsætninger mellem Tysk og Dansk udviklede sig, og Skandinavismen tog Fart.

Mellem Regensianerne fra Begyndelsen af Trediverne maa først nævnes de to Kontubernaler C. F. Allen, den senere historiske Professor, og D. G. Monrad. De boede næsten hele deres Regentid sammen i en Lejlighed paa 1ste Gang, og de har vistnok suppleret hinanden godt, idet Allens mere sindige Personlighed virkede beroligende paa Monrads gærende og urolige Aand, der den Gang gav sig Udslag i Grublerier og Anfægtelser, som tilsidst rystede hans Nervesystem saaledes, at et længere Hospitalsophold blev nødvendigt. Det var Planer af forskellig Art, der i Regentiden optog Monrads Interesse; bl. a. syslede han med Arbejdet paa et gammeltestamenteligt Drama med Kong Saul som Hovedperson. Indenfor en snævrere Vennekreds, der særlig sluttede sig sammen i den 1832 stiftede »Vækkerforening«, deltog Monrad i Kammeratlivet, men de fælles Studenterinteresser synes den Gang endnu ikke at have dra-

get ham, og hans første offentlige Optræden som Studenterefører og Politiker falder først i 1839, da Lehmann fik ham med til det Møde i Hotel d'Angleterre, hvor Studenternes Adresse til Christian d. 8de vedtoges. Her tog Monrad første Gang Ordet i en større politisk Forsamling og kom med eet Slag op i Førernes Række. Monrad bevarede senere Regensen i taknemmelig Erindring, saaledes gav han kort efter sin Hjemkomst fra Ny Zealand Møde ved Kommunitetets 300aars Jubilæum 1. Maj 1869, og det til Trods for, at det var hans Bryllupsdag. Ved Bordet holdt han en af sine ypperlige Taler til Regensens Pris.

I November 1833 flyttede den 20aarige filologiske Student Carl Ploug ind paa Regensen, hvor han boede til Efteraaret 1836. Det var ham, der mere end nogen anden enkelt Alumnus kom til at give Regenslivet og det danske Studenterliv i det hele den faste og af Udlandets Studenterrørelser uafhængige Form, som det i alt væsentlig har bevaret indtil vore Dage.

Ved Plougs 50aars Studenterjubilæum havde Hostrup skrevet en Sang, der begyndte saaledes:

Fra han dukked op i Vaaren,
Saaes det, han var kæmpebaaren

og han har ved disse Ord vist netop tænkt paa Plougs Regenstid og paa de Egenskaber, der hurtigt skaffede

Ploug den Høvdingestilling mellem Kammeraterne, først paa Regensen og senere i den almindelige Studenterverden, som han ubestridt hævdede i mere end en Menneskealder, det vil sige, saa længe som danske Studenter uden større indbyrdes Modsætninger stod enige om fælles Formaal og Idealer.

Sin første Tumbleplads som slagfærdig Taler og myndig Leder fik Ploug i den 1831 oprettede »Regensens Læseforening«, hvis Formand han en Tid lang var. Han blev i denne Stilling Føreren for Oppositionen mod Autoriteterne, Provsten og det teologiske Fakultet, der havde Regensens Styrelse under sig, indtil det i 1845 blev afløst af en særlig »Stipendiebestyrelse«, og han var ved enhver Lejlighed Kammeraternes Ordfører i Tale som i Sang, saa snart noget særligt satte Sindene i Bevægelse. I de »Bemærkningsprotokoller« fra Regensens Læseforening, der endnu er bevarede i Regensens Arkiv, sporer man allerede i de fra Plougs Haand stammende Indlæg den Evne til hvas og drastisk Polemik, som senere skulde vise sig saa fremtrædende under hans journalistiske Virksomhed. Under disse Ankeprotokolskærmydsler kom han bl. a. i Lag med sin senere skarpe Kritiker og Modstander P. L. Møller, der den Gang ogsaa boede paa Regensen.

En bestemt Episode vil bedre end mange spredte Enkeltheder kunne oplyse den herskende Stemning

mellem Datidens Regensianere og Plougs Stilling indenfor Kammeraternes Kreds. Vi vælger hertil det Gilde, hvormed Regensianerne d. 1. Juli 1840 fejrede »Regensens Stiftelsesfest«.

Kort i Forvejen var i 1839 »Regensens Læseforening« bleven opløst paa Grund af de idelig gentagne Rivninger med Autoriteterne. Ophævelsen skete under den tilsyneladende humane Form, at der bevilgedes et større Beløb af Kommunitetets Midler til Oprettelsen af en »Læseindretning«, der uden Udgift for Studenterne skulde forsyne disse med passende Læsning. Men samtidig berøvede man dem al Indflydelse paa Ledelsen, Driften og Boganskaffelserne, og Regensianerne følte det derfor som et væsentligt Indgreb i deres Frihed og Rettigheder. Deres Følelser og Stemninger gav sig da et kraftigt Udslag ved det nævnte Gilde.

Om dette skriver Provst F. C. Petersen i sin Dagbog: »Stiftelsesfesten afholdtes paa Fortunen. Gennem Münster var Provsten inviteret, men undskyldte sig for at komme. Sangene, af hvilke navnlig een temmelig stærkt hentydede til forrige Aars Begivenheder, blev ikke som ellers overleverede Provsten straks, men først efter hans skriftlige Anmodning.«

Man mærker paa Tonen i Provstens Optegnelser, at der var Uro i Luften, og dette Indtryk bekræftes,

naar man gennemblader det Viselhæfte, som benyttes ved Festen. I en af dets Sange gaar det direkte ud over Provst Petersen, idet der siges:

I Præsidenter, det er en Skam,
 At Provsten ikke er med.
 Hvi har I ej inviteret ham,
 Vort Skjold paa et højere Sted?
 — Han er invitert — skjønt Behov
 Det ej gjordes; thi ukaldt, naar Glassene klinge
 Til munter Sang,
 I Gaard, paa Gang,
 Han melder sig uden Forlov.

Det er jo rene Ord for Pengene, og ikke mindre højt gaar Bølgerne i en anden af Dagens Viser, der i varme og djærve Ord tolker Harmen og Indignationen over Læseforeningens Ophævelse:

I Krogen hisset ved det grønne Bord
 Vi havde engang en Forening.
 Den faldt, fordi den talte sande Ord
 Og turde ytre frit sin Mening.
 Gud dem tilgive, som med Herskersind
 Mens Taarerne os brændte paa vor Kind,
 Ukærlig bød
 Den Plantes Død,
 Som her og skulde baaret Frugter.

I et andet Vers af samme Sang hyldes Ploug som Kammeraternes Fører:

Et Lindetræ har vor lyse Gaard,
 Men den har ogsaa Egestammer
 Med stærke Arme, som kraftig slaar,
 Og Hjerter, der for Sandhed flammer.
 Kun en af dem jeg nævne vil ved Navn,
 Thi al hans Tanke det var Gaardens Gavn.
 Carl Ploug han skal
 I festlig Hal
 Af sine Brødre venlig mindes.

At de Taler, der fulgte efter disse Sange, har givet
 ikke mindre stærke Udslag af den raadende Stem-
 ning, er en Selvfølge, og man forstaar nok, at
 Provsten den Dag har foretrukket at holde sig
 hjemme.

Af den Kreds af varmbloedige Ynglinge, der i disse
 Frihedsaar sluttede sig om Ploug, findes mange Spor
 i hans første Digtsamling »Poul Rytters Viser og
 Vers«, der dog først udkom 1847. De færreste af dens
 Sange og Digte synes at være blevne til i Plougs
 egentlige Regentid, men hans nære Forbindelse med
 den røde Gaard og dens Beboere strækker sig langt
 udover de tre Aar, da han selv var Alumnus. Mel-
 lem Poul Rytters Digte finder vi mange, der skildrer
 Regenslivet og dets skiftende Stemninger saaledes, at
 det finder Genklang ogsaa i langt senere Regens-
 generationers Hjerter. Vi hører om den »gamle Gaard
 med de dæmrende Stuer, dekoreerte af Støv og af
 Røg«, om »det Liv, der bor i disse Celler trange og

den barokke Farvepragt, det har«, om den unge skiftende og letbevægelige Alumneskare, der »i sprukne Frakker og med lange Piber« slentrer sorgløst om i Gaarden, »mens det paa Mønt derinde stadig kniber, som paa Forstand paa denne Verdens Ting«. Og Poul Rytter slaar Lyren ved Vennernes Fødselsdagsgilder, ved deres Bortrejse fra Staden og ved deres Bryllupper; sidst og med dybest Følelse ved deres Ligfærd. Thi det er mærkeligt og trist at se, hvorledes netop mange af dem, der stod Ploug allernærmest i Regenstiden og de nærmest følgende Aar, bliver bortrevne af Døden i deres fejreste Ungdom. Navne som Brødrene Salomon og Ove Drejer, Chr. Bergenhammer og Ove Fabricius læses over de skønne Mindedigte, der danner et helt »Museum« mellem Poul Rytters Digte. Vi forstaar Kammeratskabets Styrke og Savnets Dybde, naar han begynder et af disse Digte med Ordene:

Et Led er bristet i vor Broderkjæde,
 En trofast Kæmper falden af vor Hær,
 Et Hjerte, som for Venners Sorg og Glæde
 Slog varmt og kjærligt, banker ikke mer.

eller naar han om en af Vennerne siger:

Hans Stjerne skinned vel ej bredt og vidt,
 Den store Verden kendte ham kun lidt,
 Men Venneskaren elskede ham saare

og senere :

Han var en Ven, som man kun finder faa,
 En Klippe, som man kunde bygge paa.
 Mens Bølgen skylled bort den skøre Banke.

Dette gode Kammeratskab belyses paa den smukkeste Maade fra den anden Side i et Brev, som den nysomtalte Ven, Chr. Bergenhammer, i 1839 sendte Ploug, der den Gang var nedsunken i triste Betragtninger over spildte Studieaar og over Fremtidens Usikkerhed. Vennen trøster ham nu med, at trods alt »saa har Du dog endnu en sund Sjæl i et sundt Legeme. Du har Evner og har erhvervet Dig Kundskaber, der, om de end ikke er saadanne, som nærmest hjælper dig til Eksamen, dog i Sandhed ikke er at foragte. . . . Dine Ytringer om Folks Tanker om dig kan jeg næsten ikke andet end smile af. Saa vidt er det dog ikke kommet blandt Studenterne, at de skulde anse Eksamen som det højeste eller som det, hvorefter man skulde bedømme Folk, og de, som gør dette, deres Dom behøver man virkelig ikke at bryde sig om«. Som det vil ses af det nys citerede Brev, var Plougs Situation i de nærmeste Aar efter hans Udflytning fra Regensen alt andet end lystelig. Reversen af Medaillen var, at hans ivrige Deltagelse i Tidens Rørelser ikke havde levnet ham Tid til alvorlig Beskæftigelse med sit Fagstudium Filologien,

saaledes at han nu følte Samvittighedsnag over den tilsyneladende spildte Studietid og alvorlig Bekymring for Fremtiden. Det er disse Følelser, han i Poul Rytters Viser giver et poetisk Udtryk i et Digt fra 1839 »Til Brødrene L. i Sommerferien«. Det var rettet til to af Vennerne, Brødrene Langhoff, og Digteren klager heri over, at han, »der før har bredt sig paa Mesterens Plads«, nu sidder ensom som den utro Forvalter, hvis hele Rigdom er de rustne Minder, medens han forgæves ved at bygge poetiske Luftkasteller søger at slippe bort fra den barske Virkeligheds haarde Krav. Kun et Par Aar efter stod Ploug midt i den Virksomhed, der skulde blive hans Livsgerning, og som hører hans senere Historie til. Til Regensen følte han sig stadig knyttet; endnu i 1869, da Kommunitetets 300aars Fest fejredes, var han en af Hovedtalerne, og 1885, da Linden blev 100 Aar, mødte han ogsaa mellem Gratulanterne.

Først 5 Aar efter at Ploug havde forladt Regensen, flyttede i 1841 C. Hostrup derind. Hans Regensliv fik i alle Maader et mere stillfærdigt og regulært Forløb. De urolige Hoveder havde nu forlagt deres Virksomhed til »den akademiske Læseforening« (Akademikum), der var bleven stiftet 1839 som Protest mod Regensens Læseforenings Ophævelse, og som bestod, til den i 1844 smeltede sammen med Studenterforeningen. Efterdønninger af Striden mellem

Alumnerne og deres foresatte sporedes dog endnu, og Hostrup ser lige saa kritisk paa Regensprovsten, som Ploug havde gjort. Han skildrer ham i sine Erindringer saaledes: »Naar efter Kl. 10 om Aftenen Lyden af Sang eller Klirren med Glas naaede op til Provsten, saa kom straks hans halte Sendebud, Portneren, som paa Grund af, at han havde et langt og et kort Ben, kaldtes »Jamben«, med det Bud, at en af Værelsets to Herrer straks skulde møde for vor høje Øvrighed. Saa fik man her en lille Tale om hans Valgsprog: »Flid, Orden og Ro« og bestemt Ordre til straks at opløse det utilladelige Gilde.« I poetisk Form genfinder vi den samme Skildring i en af Hostrups Regensviser, hvor der staar:

Vi har en Drot, der — dog blot som Len —
 Regensens Scepter forsigtig fører;
 Et Politi paa halvandet Ben,
 Men og med to ekscellente Ører.
 Hvor Punschens Duft sig med Pibedampen
 Fortrolig blander — der stikker Jamben
 Sin Næse frem.

Ogsaa i sin fortræffelige Vise »Athene og Regensprovsten« og i en lille dramatisk Spøg »Damernes Besøg« tager Hostrup Professor Petersen under Behandling. Men man mærker dog, at en mere godmodig Satire har afløst de bitre Protester fra de egentlige Kamptider, og at Sindene var faldne mere til Ro.

I Erindringerne siger Hostrup da ogsaa selv om sin Regenstid: »Der var i min Tid temmelig stille paa Regensen, dog fik jeg indført i de to sidste Aar, at vi Nytaarsnat Kl. 12 hilste det nye Aar med en Sang under Træet i Gaarden, medens Lys og Lamper var sat i de Vinduer, som vendte ud dertil, og at vi saa bagefter fik Lov til at samles inde i Stuerne til mange smaa Gilder.« Den Skik, at afsynge Sange under Linden Nytaarsnat, var dog ældre; thi allerede tre Aar før Hostrup kom ind paa Regensen, altsaa i 1838, noterer Professor Petersen, ikke uden kendelig Tilfredshed over Aftenens spartanske Forløb, i sin Dagbog følgende: »Nytaarsnat Kl. 12 blev der efter Tilladelse fra Fakultetet uden nogen som helst Computation afsunget tre Sange, af hvilke en var af Ploug (Aarets Daab).«

At Hostrup som Regensianer hørte til de stille i Landet, der ikke tog megen Del i det daglige Liv, berettes ogsaa af hans samtidige, og en af disse, den senere Biskop B. J. Fog gav en Gang en pudsig Bekræftelse heraf. Det var i et Møde af den Komité, der efter Hostrups Død var dannet for at indsamle til en Buste af ham paa Regensen. I Mødet forhandles der om, hvorvidt Busten skulde have sin Plads paa Læsesalen eller under Linden i Regensgaarden. Da tog Fog Ordet og udtalte som sin Mening: »Den skal naturligvis staa her paa Salen. Hostrup var en stille Mand, han sad altid oppe paa sit Kammer —

han gik aldrig ned i Gaarden.« Denne kategoriske Erklæring, hvis Form vakte megen Munterhed, afgjorde Sagen, og Axel Hansens smukke Buste fik sin Plads paa Læsestuen.

Det var da ogsaa først, efter at Hostrup havde gennemført sit Studium og havde faaet sin teologiske Eksamen med Laudabilis, at han i de Maaneder, han endnu havde tilbage af sin Regentid, skrev »Genboerne«, der første Gang opførtes i Februar 1844 i Anledning af Sammenslutningen mellem Studenterforeningen og »Akademikum«. Denne klassiske Studenterkomedie, hvis Forudsætning var den Plougske »Atellandigtning«, havde ligesom denne et stærkt lokalt Tilsnit og var i langt højere Grad fyldt med Hentydninger til Tidsforhold, end Tilfældet er i den Skikkelse, hvori den nu opføres. Et lignende Forhold kan iagttages ved Hostrups Viser, hvis oprindelige Form ofte har været en Del forskellig fra den, hvori de senere blev almindelig kendte. I Reglen betyder disse Forandringer af Teksten en virkelig Forbedring, og Hostrup var en af de Digtere, der havde en lykkelig Haand, naar han foretog en Genarbejdelse af et af sine tidligere Arbejder. Eksempelvis skal anføres Begyndelsen af den berømte »Nu er det stille«, der, da den fremkom ved Regentens Stiftelsesfest 1ste Juli 1841, lød saaledes:

Nu er det stille, den er gaaet ned,
 Solen, den gamle Urostifter;
 Men, medens Vrimlen lader os i Fred
 Vil vi skride til svare Bedrifter.

medens den senere fik den langt kraftigere Form:

Nu er det stille, han har os forladt,
 Solen, den gamle Urostifter,
 Og i den tavse kølige Nat
 Vil vi skride til svare Bedrifter.

Hostrup besøgte, da han paa sine gamle Dage igen var bleven Københavner, oftere Regensen ved festlige Lejligheder. Naar han da var Genstand for Hyldest, lod han gerne med stor Beskedenhed denne gaa videre til sin Læremester Ploug, i hvem han saa sit Forbillede og sin Forudsætning som Regensdigter. Som saadan staar de da ogsaa smukt ved hinandens Side. Men medens den Plougske Muse snart traadte mere i den fælles Studenterverdens Tjeneste, indtil den saa sent som i 1879 kulminerede i den skønne Kantate ved Universitetets Jubilæumsfest, saa blev Hostrup ved med i den almindelige Bevidsthed at staa særlig knyttet til Regensen. Det er derfor i sin Orden, at hans Buste nu findes der, medens Plougs har faaet sin Plads foran Studenterforeningens Bygning.

Foruden de allerede lejlighedsvis nævnte Regen-

sianere fra den Ploug-Hostrupske Periode, kan endnu fra samme Tidsrum anføres: Naturforskeren Japetus Steenstrup og hans Værkfælle paa Oldforskningens Omraade J. A. Worsaae, Botanikeren Joh. Lange, Præsterne Svejstrup, Schøler og Blædel, Hostrups Forlægger F. H. Eibe, Komponisten af Hostrupske Sange F. H. Lyngbye o. fl.

III

1848—1900

Efter at i 1844 »Akademikum«, der stadig havde bevaret en nærmere Forbindelse med Regensen, var gaaet op i en højere Enhed med »Studentereforeningen«, blev denne mere og mere det fælles Arnested for alle Studenterbevægelser, og Regensen mistede den centrale og ledende Stilling, som den havde indtaget i den akademiske Liberalismes første Tider. Selv om Alumnerne tog ivrig Del i Tidens brændende Spørgsmaal som Udviklingen af den politiske Frihed, Kampen for Slesvig og Skandinavismen, saa var det dog kun som akademiske Borgere i Almindelighed ikke med noget særligt Regensmærke.

Gaardens indre Liv udvikledes i de af Ploug og Hostrup angivne Spor; med den sejrende Liberalisme svandt ogsaa efterhaanden de Indskrænkninger, der havde været Regenslivet paalagt, og Professor Petersens sidste Regeringsperiode blev betydelig fredeligere, end Begyndelsen havde været. Der havde for denne retsindige og velmenende Mands Vedkommende aldrig været Tale om noget fjendtligt Sindelag mod de unge,

hvis Overhoved han skulde være. Han havde altid i første Række deres aandelige og materielle Vel for Øje. Men hans strenge Korrekthed og pedantiske Nøjeseenhed med Smaating maatte nødvendigvis i de egentlige Kamptider stille ham i et skævt Forhold til de varmbloedige og fremadstigende Ynglinge. Hans før nævnte Dagbøger vidner om, med hvilken Samvittighedsfuldhed han røgtede sin Post, og hvilke velovertænkte, om end ofte lovlig minutiøse Overvejelser, der laa til Grund for hans Regeringshandling og Dagsbefalinger; men at det faldt de unge Hedsporer vanskeligt at følge ham ad alle disse korrekte Veje og Smaastier, er let at begribe, og af de tidligere meddelte Eksempler vil det kunne ses, hvor stærk Spændingen til Tider kunde være.

Provst Petersens Efterfølger blev den af Alumnerne meget afholdte juridiske Professor F. T. I. Gram. Han styrede Regensen fra 1859—71, da han døde og efterfulgtes af den senere saa bekendte Politiker J. Nellesmann, der allerede 4 Aar efter forlod Regensen for at indtræde i det Estrupske Ministerium. Nellesmann, der selv ligesom Gram havde været Regensalumnus, var som Provst meget liberal og velvillig, og til hans Popularitet bidrog den Omstændighed, at han stadig blev nævnt som en af dem, der vilde komme til at staa i første Række, naar den afgørende politiske Kamp skulde udkæmpes.

Mellem de ydre Forhold, der i særlig Grad kom til at berøre ogsaa Regensen, maa først nævnes de to slesvigske Krige. Til begge disse stillede Regensen sit Kontingent af unge Alumner, der efter endt Kampagne vendte tilbage igen og med deres vundne Lavrbær eller Udmærkelsestegn kom til at indtage en særlig Plads mellem Kammeraterne. Fra Treaarskrigen kan saaledes nævnes Joh. Helms, der som ung Frederiksborgenser-Rus gik med i 1848 og i Krigen blev Sergeant og Dannebrogsmænd. Han fortæller i sin Bog »Soldaterliv« et lille Træk af regensiel Snarraadighed, der ikke lader sig anfægte af ydre Omstændigheders Magt. Det var, da Tropperne i 1849 havde holdt deres Indtog i København og nu samledes til Fest i Kongens Have. Der traf Helms i en af de Boder, hvorfra Soldaterne beværtedes, en af sine gamle Studenterkammerater, der vel tog meget venligt imod ham og skænkede ham et Bæger af sin bedste Flaske, men derpaa trak ham lidt afsides med den afsvalede Bemærkning: »Du erindrer vel nok Helms, at Du skylder mig en Mark!« I 1864 var bl. a. mellem de Regensianere, der drog i Felten, den unge Mediciner T. M. Trautner, der vendte tilbage med sit i Dybbøl Skanser erhvervede Ridderkors, som han bar paa Brystet, da han et Aarstid senere gik op til medicinsk Eksamen.

Indtil 1870 har Regensianernes som de øvrige

Studenters politiske Anskuelse vistnok i det hele og store været af een Støbning, og selv en Mand som V. Hørup, der boede paa Gaarden i Midten af Tredserne, har næppe den Gang følt sig i nogen bevidst Modsætning til Flertallet af sine Omgivelser. Han og hans senere politiske Modstander, H. Hørring, var en Tid lang Kontubernaler, og det kan nævnes som et særlig godt Eksempel paa Regenslivets Indflydelse paa Sindene, at disse to aldrig senere, hvor stærk end den politiske Modsætning mellem dem blev, angreb hinanden med Personligheder. Den, der først indførte »Venstrepolitik« paa Regensen og vandt en Del Kammerater for sine Anskuelse, var Harald Holm, der var Regensianer i de første Aar af Halvfjerdserne. Som Høgshros Svingersøn var han vel hjemme i sin politiske Katekismus, og det var da ogsaa kun et Par Aar efter, at han havde forladt Regensen, at han første Gang blev valgt ind i Folketinget, hvor han senere blev Regensen en god Støtte under Forhandlingerne om den forestaaende Ombygning. I de værste politiske Kampaar i 80erne og 90erne, gik Bølgerne ogsaa af og til højt indenfor Regensens Mure. Højre og Venstre sloges om Gaardens »Enheder« og separerede sig paa ostentativ Maade ved Gilderne. Den daværende Provst, Professor J. L. Ussing, kom til at genopleve noget af F. C. Petersens Trængselstider, og han havde somme-

tider vanskeligt nok ved at holde Stillingen ligeoverfor Gaardens unge paa politiske Møder vel oplærte agitatoriske Elementer, som den senere Folketingsmand Joh. Ottosen, hvis Ven og Partifælle Vilh. Lassen boede lige overfor paa Elers' Kollegium og derfor let var ved Haanden, naar der var Uro i Luften.

Omkring 1870 kom der et mærkeligt Opsving i Regensens litterære Liv, især paa det dramatiske Omraade. Det var denne Gang ikke blot Regensviser, Poeterne syslede med, men langt større Op-gaver. Ernst v. der Recke, Carl Bahnson og Charles Gandrup mødte, kort efter at de havde forladt Regensen, frem med stort anlagte Dramaer, der for en Del naaede op paa selve det kgl. Teaters Scene, og i hvert Tilfælde vakte en Opmærksomhed langt ud over den, der bliver den almindelige Regenspoesi til Del.

Af Regenslivet omkring 1860 er der givet udførlige Skildringer i R. Nielsens »Regensen« og i Fr. Bokkenheusers Erindringer, og Tiden omkring 1870 er behandlet af M. Galschiøt i »Studenterbogen«. Af de Alumner, der efter 1870 hørte til Gaardens Befolkning, staar jo mange endnu i deres fulde Livsvirksomhed og skal derfor ikke omtales her. Mellem dem, der tidlig er gaaet bort, er en af de berømteste af dem alle, Niels Finsen, der som be-

kendt oftere har fremhævet den Betydning, som de mindre gunstige Solforhold paa hans Regensværelse fik for ham, idet hans Tanker derved kom til at beskæftige sig med Lysets Betydning for Sundheden. Da Finsen i 1903 havde modtaget Nobelprisen, besluttede Regensianerne at sende ham en Deputation og en Adresse. Det Brev til Regensens »Klokker«, hvori Finsen af Helbredshensyn maatte bede sig fritaget for den tiltænkte Ære, er saa karakteristisk for den elskværdige og beskedne Forsker, at det fortjener at blive kendt i en videre Kreds. Det lyder saaledes:

»Da min Læge paa Grund af Forværrelse af en Lungehindebetændelse har paabudt den strengeste Ro og forbudt al Tale, ser jeg mig desværre ikke i Stand til at modtage den Deputation, som Regensianerne havde tænkt at hædre mig med.

De vil vel sige, at jeg er en daarlig gammel Regensianer, naar jeg ikke trodser et saadant Forbud; men da jeg lige har sagt nej til en anden Deputation og maa sige nej ogsaa til en eventuel tredje, saa vil De forstaa, at det ikke gaar, og De maa betragte det, som om jeg for Tiden havde et permanent Kryds paa Døren ligesom i den hæderværdige »gamle Vækkerforening«.

Skrive maa jeg dog endnu, og jeg vil derfor bede Dem bringe Regensianerne min bedste Tak for deres

smukke Hensigt; jeg er baade rørt og stolt og tænker paa de gamle Regensdage, da Tanken om en Deputation var mig saa fjærn som vel muligt. Ved en højst mærkelig lykkelig Skæbne drev jeg det den Gang saa vidt, at jeg en kort Tid var Formand i den »rigtige« gamle Vækkerforening, men i mine vildeste Drømme faldt det mig ikke engang ind, at jeg kunde blive Medlem af en Deputation endsige da at blive Genstand for en saadan. Men Tiderne forandrer sig!

Jeg vil nu bede Dem Hr. Klokker bringe Deres Medregensianere min allerbedste Tak og min hjerteligste Hilsen. Som De ved, har jeg haft Lykken med mig i en ualmindelig Grad, og det uagtet jeg var saa letsindig at følge min Lyst og mine Idealer paa en ret hensynsløs Maade. Jeg kan derfor ikke andet end give Regensianerne det — letsindige — Raad: Hold fast ved Deres Idealer, hvem ved, om De saa ikke en Gang naar lige saa vidt som jeg, nemlig at faa en Deputation fra Regensen, Idealernes Hjemsted.

Deres ærbødige

Niels R. Finsen.«

Denne smukke Hyldest til Regensen fra en af dens navnkundigste Sønner er et godt Udtryk for de Følelser, som fra Slægt til Slægt besjæler de ældre Regensalumner, naar de tænker tilbage paa »den kære Gaard, der gi'r os Ly i Ungdomstiden«.

Af andre nu afdøde Alumner fra det 19. Aarhundredes sidste Halvdel kan nævnes: Biskopperne Fr. Nielsen og C. Leunbach, Juristerne A. C. Evaldsen, P. G. C. Jensen og H. Sylow, Filologerne C. Siesbye, B. Hoff, H. G. Wivel og E. Baruël, Forfatterne Knud Valløe, C. Markmann, Vilh. Malling og Iver Iversen, Regensens Historieskriver C. F. Reinhardt o. fl.

Henimod det 19. Aarhundredes Slutning var der særlig et Spørgsmaal, der trængte sig frem og krævede en Løsning, nemlig Regensens gennemgribende Istandsættelse. Forholdene var ikke længere tidsvarende, bl. a. var der en stigende Misfornøjelse med det hidtil herskende Kontubernalsystem. Protesten mod de fælles Himmelsenge var nu vokset til at gælde det fælles Soveværelse. Det blev mere og mere Skik, at de to Kontubernaler tog hver sit Værelse i Besiddelse; men herved fremkom stor Ulighed, idet den ene sad hyggeligt i det større og lunere Inderværelse, medens den anden maatte nøjes med et lille Yderværelse med Træk fra Gangen og Passage for Kontubernalen og hans Gæster. Der var derfor under de saaledes ændrede Forhold ingen, der for Alvor kunde holde paa Bevarelsen af Kontubernalsystemet, om der end var dem, der mente, at dets Opgivelse ikke vilde blive uden Følger for det snævrere Samliv mellem Alumnerne.

Den store Ombygning, 1906—09, har nu paa en i det hele heldig Maade løst dette og andre praktiske Spørgsmaal og for længere Tid fastslaaet de ydre Rammer, indenfor hvilke Fremtidens Regensliv vil komme til at udfolde sig. Der er heldigvis intet Tegn til, at dette vil arte sig væsentlig anderledes end som en videre Udvikling i de af de foregaaende Slægtled anviste Spor.

REGENSBOLIGER

I det følgende er anført en Del af de i Bogen omtalte Alumnens Regenstid og deres Boliger, for saa vidt som disse kendes og endnu er bevarede. Har Værelset faaet nyt Nummer, er dette angivet i Parentes.

Poul Møller	1813—15	I.	6	
Chr. Winther	1818—21	VI.	6 (5)	
D. G. Monrad	}	1831—34	I.	6
C. F. Allen					
C. Ploug	1833—36	I.	1	
P. L. Møller	1834—37	III.	2 (1)	
Jap. Steenstrup	1837—40	IV.	1	
J. A. Worsaae	1841—44	III.	12 (11)	
C. Hostrup	1841—44	IV.	9 (6)	
—	skrev Genboerne	IV.	7 (4)	
Joh. Helms	1847—51	VI.	10 (8)	
H. Horring	}	1864—67	IV.	7 (4)
V. Hørup					
N. R. Finsen	1882—86	III.	12 (11)	

.....

AF REGENSENS TIDSTAVLE

- 1802-29. R. Nyerup Regensprovst.
1810. Grundtvigs Dimisprædiken i »Regenskirken«.
1820. Studenterforeningen stiftes ved et Gilde i Regensgaarden.
1823. Regensens 200 Aars Fest fejres.
1829-59. F. C. Petersen Regensprovst.
1831. »Regensens Læseforening« oprettes, op-
hævet 1839.
1831-73. Fr. Fabricius Viceprovst.
1832. Den første Vækkerforening (»Gamle«) stiftes.
1835. Portnerens Beværtning (»Kroen«) op-
hæves.
1836. Plougs Atellan »Den forvandlede Regensianer« opføres.
1839. Studenternes Adresse til Chr. d. 8. om en fri Forfatning.
1844. C. Hostrups »Genboerne« opføres.
1859-71. F. T. J. Gram Regensprovst.
1865. Klokkerembedet oprettes efter Forslag af H. Hørring.
1869. Kommunitetets 300 Aars Fest fejres.
1871-75. J. Nellemann Regensprovst.
1874-99. E. Jónsson Viceprovst.
1876-95. J. L. Ussing Regensprovst.
1885. Lindens 100 Aars Fest fejres.

REGENSGAARDEN 1835

Billedet foran i Bogen viser Regensgaarden i Plougs Alumnetid med forskellige af Datidens Studenterkostumer, fra den elegante Spadseredragt med Kjole og høj Hat til Slobrokken. I Forgrunden tilvenstre ses i Døren til »1ste Gang« en Student i Bluse, vistnok efter tysk Burschenschafts Mønster. I Baggrunden tilvenstre, hvor de fine Kavalerer gaar ud og ind, er Indgangen til »2den Gang«, i hvis Stuelejlighed tilhøjre »Regensens Læseforening« havde sit Lokale. Som Billedet viser, foretrak man dog om Sommeren at læse sine Aviser udenfor i Gaarden (se Verset S. 26). Døren foran paa Kirkefløjen fører ind til »Lille Kirkegang«, hvor der den Gang var Alumneværelser, og hvor bl. a. Ploug en Tid lang havde sin Bolig. Over Kirkefløjens Klokketaarn ses »Morgenstjernen«, der senere forsvandt, men blev genopsat ved den store Ombygning 1906—09. I Porten studeres Opslagstavlen.

.....

